

Un comboi militar dels Estats Units a l'Iraq el dia 16 d'agost, tres dies abans d'anar-se'n del país, on les tropes de combat s'havien instal·lat el 2003. Ara hi quedaran uns 50.000 soldats per a entrenar l'exèrcit iraquiana.

Privatització de l'ocupació de l'Iraq

Amman ■ Carla Fibla

Dotze dies abans de la data prevista, el 31 d'agost, l'administració de Barack Obama va anunciar que les tropes de combat havien conclòs la retirada d'Iraq. Uns 50.000 soldats hi continuaran fins a finals de l'any que ve, quan els EUA s'han compromès a acabar els cursos de formació de l'exèrcit i la policia iraquians. No se sap el nombre exacte de personal, militar i civil, es quedarà permanentment al país àrab per a protegir les bases militars (avui hi ha 94 efectius) i els interessos econòmics desenvolupats durant més de set anys d'ocupació.

Si comparem la situació militar actual amb els 180.000 soldats que van fer el servei a l'Iraq es pot dir que s'ha complert una certa retirada. En canvi, analistes àrabs i occidentals estan convençuts que les "operacions de combat" seran substituïdes per "operacions d'estabili-

tat" que implicaran el control constant nord-americà dels aspectes quotidians que Washington vol vetllar *sine die*.

Alhora que milers de soldats deien adéu a l'Iraq, centenars de mercenaris, contractats per empreses privades de seguretat, començaven a organitzar-se sobre el terreny. L'administració nord-americana les ha fetes servir durant l'últim lustre per a protegir oficines institucionals, o fins i tot l'exèrcit mateix, però mai amb missions bèl·liques. Ara es preveu que la seua presència sigui més requerida que mai. Segons diverses fonts diplomàtiques occidentals a Bagdad, hi ha hagut 190.000 mercenaris treballant amb una impunitat que, segons el govern iraquiana sortint, no es permetrà més.

Si el general Babakir Zebari, cap de l'exèrcit iraquiana, demanava fa poc que els EUA prorroguessin uns mesos la retirada perquè les forces d'ordre iraquianes

no estan preparades per a controlar el caos en què cau el país, el tinent coronel Eric Bloom, portaveu militar dels EUA a l'Iraq, declarava que "en termes pràctics no canviarà res" amb la sortida de les tropes de combat. La privatització de l'ocupació es tradueix en la presència de 100.000 mercenaris, pel cap baix, per a controlar l'extracció de petroli i més recursos naturals, a les empreses que ja fan negoci al país i a les seues diplomàtiques occidentals.

Amb els atemptats del dimecres 25 d'agost (almenys 46 morts), es confirma la tendència de violència en què cau novament el país. La insurgència radical pren posicions, es fa forta on pot controlar la situació, i, tot i que és possible que els EUA no permetin una guerra interna com la del 2006 i el 2007, la població tornarà, sens dubte, a viure aterrida per l'augment d'atemptats i segrestos.

A partir de l'any vinent, els bancs i caixes britànics pagaran un gravamen.

LONDRES ■ Victorià Jiménez

La barra de la City. El conservador George Osborne ha creat un gravamen especial sobre la City, el centre financer. A partir del gener del 2011, els bancs britànics, les caixes (*building societies*) i les sucursals de tots els bancs exteriors al Regne Unit hauran d'abonar un 0,04% –un 0,07% el 2012– sobre el total del seu passiu. La quota especial no és deduïble d'impostos. El govern aspira a obtenir per aquesta via prop de 2.400 milions d'euros i, sobretot, mostrar la carta d'espases com a prova de la seua voluntat de control contra una City que, en l'imaginari de l'opinió pública, fa tota l'aparença d'una bèstia insaciable i perillosa per a l'economia britànica. Però manifestos com el de Brian Reading, de la influent consultora Lombard Street Research, no fan sinó confirmar el tòpic: la City no respecta Downing Street, siga quin siga el partit que governe. “Són els serveis de salut, educació i pensions, que no haurien de gaudir de cap mena de protecció”, ha publicat Reading en una nota als seus clients. Douglas Brown, gestor de carteres d'inversió privada, creu que no n'hi ha per a tant: “La nova regulació hauria de millorar l'habilitat dels bancs per a prendre decisions de risc, preparar-se per a la recuperació de l'economia i augmentar la seua eficiència... però ni això.” En efecte, segons UBS, el descens en la taxa corporativa compensa gairebé del tot l'impacte d'aquest impost a la *Robin Hood*. Un analista de borsa ha confessat a aquest setmanari que “la veritat, per la forma com s'aplica, no influeix en la gestió d'inversions de risc dels bancs. Naturalment, sempre hi haurà algú a la City que voldrà armar gresca, però aquest gravamen no pinta

gaire en els fulls de balanç: no actua sobre el capital *tier 1* (capital bàsic), els dipòsits assegurats o el finançament interbancari, i es retalla al 50% per als crèdits superiors a un any”. Els passius inferiors a 24.000 milions d'euros també queden exempts. Així i tot, el president del comitè de programació de la Corporació –el govern independent– de la City de Londres, Stuart Fraser, ha refusat de jugar al joc de la coalició, ni que siga per complaure el *poble pla*: “Downing Street hauria de tenir present que els nostres competidors no són a Europa, si no a Àsia. La seua comprensió del capitalisme és obsolet.” El problema és que, progressivament, les classes mitjanes i treballadores semblen l'únic recurs per a sobreviure a les crisis cícliques. I això és l'únic fet *progressiu* de la situació, diguen què vulguen els liberaldemòcrates.

WASHINGTON ■ Ricard González

Forta pulsó islamòfoba als EUA. Després dels atemptats de l'11S a Nova York i Washington, es va elogiar a bastament la reacció de la societat nord-americana. No va haver-hi quasi actes privats de revenja contra la comunitat musulmana, ni tampoc gaires mostres de rebuig. Mentre en alguns països d'Europa la construcció de mesquites despertava sovint l'oposició dels veïns, els musulmans nord-americans podien practicar lliurement la seva fe. La

fortíssima polèmica que s'ha desencadenat pel projecte de construcció d'una mesquita a prop de la zona zero de Nova York ha posat de manifest com han canviat les coses als EUA.

D'acord amb les enquestes, un 70% de la població rebutja la construcció de la mesquita, un afer en què els republicans han vist un filó electoral amb vista a les eleccions legislatives del novembre. Més enllà de la conveniència de construir el centre cultural islàmic a Nova York, són evidents les mostres d'una islamofòbia força estesa, resultat de més de nou anys de *guerra contra el terror*.

Tot i que l'argument principal dels detractors de la mesquita és la localització, tan a prop d'on van tenir lloc els atemptats, és fàcil que aflorin en el debat expressions de xenofòbia. De fet, aquest no és l'únic projecte de construcció d'una mesquita que topa amb una forta oposició. Els darrers mesos, n'han aparegut exemples arreu de la geografia nord-americana, de Califòrnia a Wisconsin, passant per Tennessee. Així mateix, les enquestes mostren fins a quin punt ha arrelat la idea que identifica islam i terrorisme: més d'un 25% dels ciutadans creuen que hauria de ser prohibit per llei que un musulmà arribés a ser president.

La qüestió de la mesquita de Nova York ha dividit al Partit Demòcrata. El president Obama s'hi va mostrar a favor en un acte a la Casa Blanca per a

Protesta a Nova York contra el projecte de mesquita i centre cultural musulmà, el 22 d'agost.

celebrar l'inici del Ramadà, encara que després va matisar les seves paraules. En canvi, alguns dels candidats que s'hi juguen la reelecció al novembre han criticat la iniciativa. Entre ells Harry Reid, el líder de la majoria demòcrata al Senat.

Al bàndol republicà hi ha hagut una mena de competició entre els possibles aspirants a la presidència el 2012 per veure qui era més contundent. Al final, el premi se l'ha endut Newt Gingrich, que va arribar a comparar el projecte amb col·locar un cartell nazi al costat del Museu de l'Holocaust. Curiosament, han hagut de ser alguns membres de l'administració Bush que han hagut d'advertir els seus correligionaris dels perills de criminalitzar tota la comunitat musulmana.

BUENOS AIRES ■ Federico Rivas

Objectiu: la premsa. La guerra declarada pels governs de l'Argentina i Veneçuela contra la premsa va deixar enrere el temps dels insults bescanviats per arribar al Congrés i, en alguns casos extrems, als Tribunals. Amb un estil mesurat Cristina Fernández a Buenos Aires i obertament enfrontat Hugo Chávez a Caracas, ambdós presidents sud-americans han impulsat lleis, han signat decrets i han presentat denúncies destinades a limitar el poder dels mitjans crítics. La mandatària argentina ha adreçat l'investida contra el Grup Clarín, el conglomerat mediàtic més gran del país i de Sud-amèrica, en quatre etapes. Primer li va arrabassar els drets milionaris de televisió dels partits de futbol, després va encoratjar una investigació judicial contra la mestressa del grup mediàtic, Ernestina Herrera de Noble, per la presumpta adopció il·legal dels seus dos fills durant la dictadura (1976-1983) i dies enrere va cancel·lar la llicència d'una proveïdora d'internet pertanyent a l'empresa. El dimarts 24 d'agost a la nit va semblar donar-hi l'estocada final, amb la presentació d'un informe de 20.000 folis que acusa Clarín i el seu competidor, el centenari *La Nación*, d'haver adquirit el 1976 l'única empresa argentina productora de paper de diari, Papel Prensa, en connivència amb el règim militar de llavors. Fernández ha revelat la decisió de dur el cas a la justícia, al mateix temps

El govern de Veneçuela ha prohibit la publicació de fotografies de morts i violència als diaris del país. La imatge mostra la reacció d'un d'aquests diaris.

que enviarà un projecte de llei que declari "d'interès públic la producció de cel·lulosa i de paper de diari, la seva distribució i comercialització". Si reïx, la norma eliminarà el monopoli de *Clarín* i *La Nación* en aquest terreny. Ambdós mitjans van reaccionar immediatament denunciant que la mandatària intenta controlar la premsa independent amb "històries falses". Al mateix temps, van recordar que en 27 anys de democràcia no va haver-hi cap denúncia envers la manera com va ser adquirida Papel Prensa al seu amo anterior, el banquer David Graiver, presumptament vinculat al grup guerriller Montoneros. La situació no és pas menys conflictiva a Veneçuela, on el president Chávez ha

inclòs la premsa gràfica com a destinatària d'un assetjament que ja rebien les ràdios i, sobretot, els canals de televisió opositors. L'últim capítol ha estat una llei que prohibeix als diaris de publicar a la portada fotos d'actes violents, relacionats amb la inseguretat, principal preocupació dels veneçolans. El detonant de la norma va ser una imatge publicada pel diari *El Nacional* del dipòsit de cadàvers de Caracas, amb desenes de cadàvers apilats a les lliures. Passa que, amb 16.000 assassinats l'any passat, Veneçuela s'ha convertit en el país més perillós del món, més fins i tot que l'Iraq, on l'any passat es van registrar 4.644 morts civils causades per la violència.